

СТАРАТА ГОРА

Селото Топола бѣ прочуто съ обширнитѣ си ниви и лозя, но околнитѣ села му завиждаха само за старата му гора. Отъ който край да се насочеше пѣтникъ къмъ Топола, щѣше да види тъмния облакъ на гората, щѣше да чуе дебелото ѣ ручило.

Презъ единъ пролѣтенъ день въ Топола се прѣсна тревоженъ слухъ. Въ старата гора се промѣкналъ другоселецъ и отсѣкълъ две ралици и десетина вили. Селянитѣ се дигнаха на кракъ, грабнаха копрали, тояги и обградиха гората, да заловятъ крадеца . . .

Къмъ обѣдъ тополчани се събраха на голѣмата поляна умислени, наскърбени. Тѣ откриха кражбата, но отъ крадеца нѣмаше следа. Навжсениятъ Димо изрѣмжа и попита:

— Е, тѣй ли ще оставимъ тази работа?

— Че какъ ще я оставимъ? Утре — други день нѣкой може и главитѣ ни да отсѣче. Докато не заловимъ крадеца, въ село нѣма да се приберемъ! — отсѣче Рангелъ.

Георги Осата пъкъ се заклани люто:

— Ако го пипна, ще му отсѣка рѣцетѣ до раменетѣ! На нашето село лицето му е гората и трѣбва да я пазимъ като очитѣ си!

— Хей, братя, като да сж ме наранили въ сърдцето, толкова ме боли за осакатенитѣ джбове! — въздѣхна дребничкиятъ Иванъ.

Тоя разговоръ разпали младитѣ, и тѣ отново се прѣснаха изъ гората да търсятъ крадеца. Деньтъ прехвърли, уголѣми сѣнкитѣ на дърветата, но тополчани не напустаха гората.

Привечеръ, преди слънцето да се заплете въ младата горска шума, пристигнаха трима млади мъже запѣхтѣни и натоварени. Свалиха отъ раменетѣ си дебели и тънки клонове и ги хвърлиха въ краката на по-старитѣ.

— Намѣрихме ги скрити въ мечешкитѣ кѣпини!

Нѣколко души кукнаха и заразглеждаха отсѣченитѣ две ралици.

— Снощи ги е отсѣкълъ. Избиралъ ги е на месечината! . . . Кой ли ще е този маминъ синъ? . . .

Тополчани взеха решение да останатъ въ гората и да